

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Πρέπει το άρθρο 20, παράγραφος 2, στοιχείο α', της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε συνδυασμό με το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, οι αρχές της απαγόρευσης των διακρίσεων και της ισοδυναμίας των δικονομικών μέτρων στις διαδικασίες ενώπιον εθνικών δικαστηρίων, καθώς και το άρθρο 1, [παράγραφος 1,] στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΚ) 1206/2001⁽¹⁾ για τη συνεργασία μεταξύ των δικαστηρίων των κρατών μελών κατά τη διεξαγωγή αποδείξεων σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις, να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι, σε περίπτωση που το εθνικό δικαιο του κράτους του επιληφθέντος δικαστηρίου προβλέπει ότι το δικαστήριο αυτό ζητεί υπηρεσιακάς πληροφορίες σχετικά με τη διεύθυνση του εναγομένου στο ίδιο κράτος και διαπιστώνεται ότι ο εναγόμενος αυτός βρίσκεται σε άλλο κράτος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το επιληφθέν εθνικό δικαστήριο οφείλει να ζητήσει πληροφορίες σχετικά με τη διεύθυνση του εναγομένου από τις αρμόδιες αρχές του κράτους διαμονής του;
- 2) Πρέπει το άρθρο 5, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012⁽²⁾, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, σε συνδυασμό με την αρχή ότι το εθνικό δικαστήριο πρέπει να διασφαλίζει τα δικονομικά δικαιώματα με σκοπό την αποτελεσματική προστασία των δικαιωμάτων που απορρέουν από το δικαιο της Ένωσης, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι το εθνικό δικαστήριο υποχρεούται, κατά τον προσδιορισμό του τόπου συνήθους διαμονής ενός οφειλέτη ως απαιτούμενη από το εθνικό δικαιο προϋπόθεση για τη διεξαγωγή μονομερούς τυπικής διαδικασίας χωρίς διεξαγωγή αποδείξεων, όπως στην περίπτωση της διαδικασίας έκδοσης διαταγής πληρωμής, να ερμηνεύει κάθε βάσιμη υπόνοια ότι ο οφειλέτης έχει τη συνήθη διαμονή του σε άλλο κράτος της Ευρωπαϊκής Ένωσης ως έλλειψη νομικής βάσης για την έκδοση διαταγής πληρωμής ή, ενδεχομένως, ως λόγο βάσει του οποίου η διαταγή πληρωμής δεν αποκτά ισχύ δεδικασμένου;
- 3) Πρέπει το άρθρο 5, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, σε συνδυασμό με την αρχή ότι το εθνικό δικαστήριο πρέπει να διασφαλίζει τα δικονομικά δικαιώματα με σκοπό την αποτελεσματική προστασία των δικαιωμάτων που απορρέουν από το δικαιο της Ένωσης, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι το εθνικό δικαστήριο το οποίο, μετά την έκδοση διαταγής πληρωμής κατά ορισμένου οφειλέτη, διαπίστωσε ότι ο τελευταίος πιθανώς δεν έχει τη συνήθη διαμονή του στο κράτος του δικαστηρίου, και υπό την προϋπόθεση ότι τούτο συνιστά κώλυμα για την έκδοση διαταγής πληρωμής κατά του οφειλέτη αυτού σύμφωνα με το εθνικό δικαιο, υποχρεούται να ακυρώσει αυτεπαγγέλτως την εκδοθείσα διαταγή πληρωμής, μολονότι δεν υφίσταται καμία σχετική ρητή διάταξη νόμου;
- 4) Σε περίπτωση αρνητικής απάντησης στο τρίτο ερώτημα, πρέπει οι εκεί μνημονευθείσες διατάξεις να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι το εθνικό δικαστήριο υποχρεούται να ακυρώσει την εκδοθείσα διαταγή πληρωμής, σε περίπτωση που προέβη σε έλεγχο και διαπίστωσε με βεβαιότητα ότι ο οφειλέτης δεν έχει τη συνήθη διαμονή του στο κράτος του επιληφθέντος δικαστηρίου;

⁽¹⁾ ΕΕ 2001, L 174, σ. 1.

⁽²⁾ ΕΕ 2012, L 351, σ. 1.

Προσφυγή της 1ης Ιουνίου 2020 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Ιταλικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-227/20)

(2020/C 255/16)

Γλώσσα διαδικασίας: ιταλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: R. Tricot, G. Gattinara)

Καθή: Ιταλική Δημοκρατία

Αιτήματα

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να διαπιστώσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας τους κανόνες σχετικά με τις κυρώσεις που επιβάλλονται σε περίπτωση παραβάσεως των άρθρων 4 και 7 του κανονισμού 511/2014 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Απριλίου 2014, σχετικά με τα μέτρα συμμόρφωσης των χρηστών βάσει του πρωτοκόλλου της Ναγκόγια για την πρόσβαση στους γενετικούς πόρους και τον δικαιο και ισότιμο καταμερισμό των οφελών που απορρέουν από τη χρησιμοποίησή τους στην Ένωση⁽¹⁾, μη λαμβάνοντας όλα τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να διασφαλισθεί η εφαρμογή των κανόνων αυτών, καθώς και ο αποτελεσματικός, αναλογικός και αποτρεπτικός χαρακτήρας των προβλεπόμενων κυρώσεων, και παραλείποντας να κοινοποιήσει στην Επιτροπή τους εν λόγω κανόνες περί κυρώσεων πριν από τις 11 Ιουνίου 2015, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 11 του κανονισμού 511/2014·
- 2) να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τα μέτρα καθορισμού των εφαρμοστέων κυρώσεων σε περίπτωση παραβάσεως των άρθρων 4 και 7 του κανονισμού 511/2014 δεν έχουν ακόμη ληφθεί από την Ιταλική Δημοκρατία, τούτο δε μολονότι, αφενός, τα μέτρα αυτά έπρεπε να έχουν ληφθεί στην έννομη τάξη κάθε κράτους μέλους από 11ης Ιουνίου 2014 και, αφετέρου, κατόπιν των μέτρων αυτών τα κράτη μέλη έπρεπε επίσης να λάβουν «όλα τα αναγκαία μέτρα διασφάλισης της εφαρμογής τους», όπως επισημαίνεται στην τελευταία περίοδο του άρθρου 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 511/2014.

Επιπλέον, η παράβαση του άρθρου 11 του κανονισμού αυτού έγκειται επίσης στο ότι η Ιταλική Δημοκρατία δεν κοινοποίησε τα μέτρα σχετικά με τις κυρώσεις. Συναφώς, κατά την τελευταία παράγραφο του άρθρου 11 του κανονισμού 511/2014, η Ιταλική Δημοκρατία όφειλε να κοινοποιήσει στην Επιτροπή τους κανόνες «που αναφέρονται στην παράγραφο 1» της διατάξεως αυτής, δηλαδή τους «κανόνες σχετικά με τις κυρώσεις που ισχύουν σε περίπτωση παράβασης των άρθρων 4 και 7», πριν από την 11η Ιουνίου 2015.

(¹) ΕΕ 2014, L 150, σ. 59.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Augstākā tiesa (Senāts) (Λετονία) στις 3 Ιουνίου 2020 — AAS «BTA Baltic Insurance Company» κατά Valsts ieņēmumu dienests

(Υπόθεση C-230/20)

(2020/C 255/17)

Γλώσσα διαδικασίας: η λετονική

Αιτούν δικαστήριο

Augstākā tiesa (Senāts)

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αναρρεσείουσα: AAS «BTA Baltic Insurance Company»

Έτερος διάδικος: Valsts ieņēmumu dienests

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Πρέπει ο τριτεγγυητής στον οποίο αναφέρεται το άρθρο 195 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (¹) —όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 2700/2000 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Νοεμβρίου 2000 (²)— να θεωρηθεί ως οφειλέτης κατά την έννοια του άρθρου 221, παράγραφος 3, [του ίδιου κανονισμού], με αποτέλεσμα να εφαρμόζεται ως προς τον εν λόγω τριτεγγυητή η προθεσμία που καθορίζεται στο ως άνω άρθρο 221, παράγραφος 3;
- 2) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, μπορεί ο τριτεγγυητής να θεωρηθεί, σύμφωνα με το άρθρο 232, παράγραφος 1, στοιχείο α', του εν λόγω κανονισμού, ως ο καθού η εκτέλεση της αποφάσεως ή ως ο καθού η αναγκαστική εκτέλεση προς είσπραξη της οφειλής, ή ως ο θιγόμενος από την εκτέλεση, με αποτέλεσμα να εφαρμόζονται ως προς τον εν λόγω τριτεγγυητή οι κανόνες του κράτους μέλους σχετικά με την αναγκαστική εκτέλεση, συμπεριλαμβανομένων των κανόνων που αφορούν τις προθεσμίες;
- 3) Εάν, κατά τους εφαρμοστέους κανόνες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο τριτεγγυητής δεν θεωρείται ως οφειλέτης κατά την έννοια του άρθρου 221, παράγραφος 3, του κανονισμού, ούτε ως καθού η εκτέλεση της αποφάσεως ή θιγόμενος από την εκτέλεση, μπορεί να εφαρμοστεί ως προς τον τριτεγγυητή η απορρέουσα από την αρχή της ασφάλειας δικαίου απαίτηση κατά την οποία πρέπει να τηρείται εύλογη προθεσμία παραγραφής;

(¹) ΕΕ 1992, L 302, σ. 1.

(²) Κανονισμός (ΕΚ) 2700/2000 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Νοεμβρίου 2000, για τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2913/92 του Συμβουλίου περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ 2000, L 311, σ. 17).